

Schladming 2016 : zeven dagen zalig wandelen in Steiermark

Onze wandelvakantie in het Oostenrijkse Schladming was weeral schitterend. Amper één dag moest het programma worden aangepast wegens de regen. De overige dagen kregen we het weer waarvan we al tijdens meerdere van onze vakanties mochten genieten. Zomerse temperaturen en zon van de morgen tot de avond. "Spätsommerliches Wetter" noemen de Oostenrijkers dat. De wandelingen die we maakten waren stuk voor stuk pareltjes. Vooral de tocht over de gletsjer, hoog op de Dachtstein en de koninginnenrit onder de Bischofsmütze door, zullen ons bijblijven.

In Schladming waren we gelogeerd in Hotel Schladminger Hof. Bij onze verkenning, in augustus 2015, mochten we overnachten in het hoofdhof van de familie Steiner, Hotel Neue Post op het marktplein van Schladming. Samen met zoon Christian gingen we toen een kijkje nemen in het Schladminger Hof, een hotel dat alleen maar door reisgroepen wordt gebruikt. De kamers leken ons wel best ok. Pas recent werden deze immers nog maar gerenoveerd. De ligging van het hotel, net buiten het centrum van Schladming, had zowel zijn voordelen als zijn nadelen. Rondom het hotel was het opvallend rustig en 's morgens werden we nu eens niet gewekt door klokkengelui, doch wie nog even naar de winkel moest, wachtte wel een wandeling van zo'n 20 minuten. Dit zouden we echter oplossen door een aantal keer tijdens ons verblijf de bus te parkeren in de buurt van de Spar, zodat we daar onze aankopen konden doen. We zouden het hotel helemaal voor ons alleen hebben, zodat we 's avonds geen rekening moesten houden met andere gasten. De prijs per nacht was eveneens ok. De balans was dus overwegend positief en we tekenden dan ook de reservatie voor onze wandelvakantie in september van 2016.

Achteraf gezien kunnen we Hotel Schladminger Hof niet echt hoog klasseren in de rangorde van de hotels die we tot nog toe bezochten tijdens onze wandelvakanties en -weekends. Alles wat je als gast nodig hebt, was er wel. De kamers waren ruim en proper, het avondeten was lekker, doch zeker niet van een culinair topniveau en het ontbijt was basic. Een week voor onze afreis mailde ik het hotel nog met de vraag om toch een aantal keer spek met eieren te voorzien tijdens de week die we zouden doorbrengen in Schladming. Bleek niet te kunnen. Goed, zonder zou ook wel lukken. Wat het hotel echter meest van al miste, was "gastvrijheid". In alle andere hotels waar eerder al logeerden, werden we op de avond van onze aankomst verwelkomd met een drankje. Daarbij wenste de hotelier ons een mooi en prettig verblijf toe. Ook aan het eind van ons verblijf was er steeds nog een kort woordje van dank en een afsluiterijtje, dikwijls een schnapske. Hier beperkte de aanwezigheid van baas of bazin zich tot twee uiterst korte bezoeken. Bij onze aankomst kregen we de sleutels uit handen van Frau Steiner en bij ons vertrek nam zij ze terug in ontvangst. Tussendoor rustte de verantwoordelijk voor het hotel volledig op de schouders van Sabrina, een jeugdige Fräulein uit Frankfurt. Al tijdens de eerste avond kwam het tot een botsinkje. Na de lange rit en het avondeten wilden enkele clubleden in alle rust nog een glas drinken. Dat kon, maar niet té lang. Tegen elf uur maande Sabrina ons aan om slapen te gaan. 's Anderendaags werd één en ander uitgepraat en konden we alsnog wat langer blijven. De avondactiviteiten (voorstellingsavond, kwis, muziekavond en laatste avond) dienden met gesloten ramen te gebeuren, niettegenstaande de temperaturen binnen opliepen tot saunawaarden. De burens zouden bij te veel rumoer de Polizei bellen ... En dan was er nog het systeem voor het afrekenen van drankjes aan tafel. Meermaals bleek dat er 's morgens nog enkele consumpties dienden te worden betaald. Om de vrede Gods te bewaren, namen wij die dan maar voor ons. Sabrina met de vinger wijzen, zou

wat kort door de bocht zijn. Helemaal alleen stond zij in voor de goede gang van zaken in het hotel. Neen, als er iemand met de vinger dient te worden gewezen, is het het management van het hotel. Zij zijn teveel uitgegaan van het feit dat een wandelgroep niet echt als "volle hotelgasten" moet worden gezien. Jammer, want hierdoor blijven wij wat met een wat onvoldaan gevoel zitten en zal de mond-aan-mond reclame niet echt positief zijn.

Wat echter vooral zal bijblijven, is de overweldigende schoonheid van de natuur rondom Schladming. De groene almen die schril contrasteren met de stenige rotsformaties, de brute schoonheid van Dachstein en Bischofsmütze, de ruige kracht van het water doorheen de Wörschachklamm, de stille pracht van de Spiegelsee ... Wat nu volgt is een neerslag van onze wandelervaringen tijdens onze zeven dagen in en rond Schladming.

Zondag 4 september : Na een rit van 13.20 uur kwamen we zaterdag om iets over zeven aan in Schladming. Zondagmorgen is iedereen al vóór half acht aan tafel en we genieten van een uitgebreid ontbijtbuffet. Toch mankeert er iets : spek met eieren ! En choco ! In Schladming nemen we de kabel naar het op iets meer dan 1 800 m hoog gelegen Planai-plateau. Het is heerlijk helder en we kunnen dan ook alles zien wat er in dit grootse natuurlijke kader rondom ons te zien is. Aan de overzijde van het Ennstal is er het brede kalksteenmassief van Dachstein, met hoog boven op één van de toppen het station van de kabelbaan die we donderdag gaan nemen. Verder kunnen we diep in het Ennstal kijken en zien we uit over de Nedere Tauern, de bergketen die achter Schladming opduikt. Het totaalbeeld lijkt zo weggerukt te zijn uit een toeristische brochure. Heerlijk wandelen ! Een klein paadje zet ons af op het terras van Gasthof Jager. Het panorama hier is adembenemend mooi. De Dachstein met zijn toppen van net geen 3 000 m ligt aanraakbaar dichtbij. Binnen staan de tafels voor ons gedekt en genieten we van een uiterst uitgebreid koud buffet. We dalen af richting Untertal en de Talbachklamm. De vele watermolentjes langs de rand van de weg die we volgen door de kloof, vormen dankbare foto-objecten. Tegen iets over drie zit onze inloopwandeling er op en sluiten we af met een frisse pint of een klein (?) ijsje op het Schladminger marktplein. Daarna wandelen we te voet naar ons Schladminger Hof, waar we na het avondeten nog even de foto's bekijken die bij de verkenning vorig jaar werden gemaakt. Volgt dan nog de voorstelling van "de Opdracht" voor dit jaar, waarbij iedereen werd gevraagd om in een foto iets te tonen waarmee de andere clubgenoten hen zouden kunnen herkennen.

Maandag 5 september : Het heeft de ganse nacht water gegoten en ook tegen de morgen aan regent het nog steeds. Nu, het was voorzien en niemand moppert : we hebben toch allemaal regenkledij bij en we kunnen ons wat warmer aandoen. Dus gaan we tegen half negen de bus op en rijden we via Schladming Zentrum naar Untertal, waar we een pittoreske weg volgen die ons tot aan de parking van de Riesachwatervallen brengt. Van begin af aan gaat het pad stevig klimmen. Al vlug komen we aan een eerste uitkijkpunt over de kleine Riesachwaterval. Hogerop dan, nog steeds met trappen. Aan een volgend uitkijkplatvorm zien we twee bruggen over de Riesachbach, waarvan de tweede de befaamde hangbrug blijkt te zijn. We wandelen dan door Die Hölle. Van de ene trap naar de andere wandel je steeds hogerop met naast je steeds de briesende Riesach. Het hoogteverschil dat je overwint bedraagt 155 m en hiervoor neem je exact 500 trappen. Het bouwen van deze constructie mag een waar huzarenstukje genoemd worden. Na de laatste trap genomen te hebben hijgen we even uit op de weg die naar het bergmeer loopt. We gaan door en zien in de verte, hoog tegen de bergflank, de Preintaler Hütte opdoemen. Ondertussen is het al geruime tijd gestopt

met regenen en is het zicht over de bergen rondom vrij behoorlijk. We wandelen langs enkele eeuwenoude berghutten, moeten op de Kotalm tussen de koeien door en beginnen dan aan de ultieme klim richting hut. Binnen brandt de stoof en is het behaaglijk warm. Nadat iedereen zijn drankje besteld heeft gekregen, worden de borden met spaghetti opgediend. Na nog een koffietje trekken we de jassen weer aan en beginnen we de daling. De wind waait fors en is fris, maar de zon doet moeite en de lucht oogt hier en daar al wat blauw. Hoe lager we komen, hoe aangenamer de temperatuur wordt.

Dinsdag 6 september : De zon die we gisteren even mochten zien, is vandaag helemaal niet van de partij. De ganse nacht regende het blaaskes en ook bij het ontbijt sijpelt de regen langs de ruiten van het Schladminger Hof naar beneden. Tijd voor een Plan B, want de vooruitzichten zijn écht niet goed. We rijden vandaag naar Wörschach, zo'n 40 km van Schladming. Daar zullen we door de Wörschachklamm wandelen, naar verluid één van Oostenrijks mooiste kloven. Daar het de ganse nacht regende, is de Wörschach, de rivier die de kloof uitschuurde tussen de honderden meters hoge rotsen, flink gezwollen. Het pad dat we volgen loopt langs de rivier op. Nu ja, pad ... Eigenlijk is het één lange houten constructie. Over die houten brugjes en vanop de natgladde treden van de trappen zien we onder ons het water met een onstuimige kracht naar beneden donderen. In grote, slijkbruine golven buldert het tussen de steeds enger wordende rotswanden door. Door die onwereldse kracht ontstonden in de rotsige rivierbedding grote spoelgaten en -trechters. Hier word je als mens heel klein, nederig tegenover de oerkracht van de natuur. We verlaten de bredere weg en komen op een smaller pad door het bos. De zwartnatte wortels van de dennen vormen hier een natuurlijk wasbord. Tussen de wortels vinden we een vuursalamander. In een prachtig beukenbos ruiken we plots "het putteke". Blijkt dat het gaat om een bron met zwavelhoudend water. De reuk van rotte eieren floddert hier tussen de bomen door. We wandelen nu breeduit over een goed begaanbare weg en zijn zo weer aan de bus, waar Rudy onze borreltjes reeds heeft ingeschonken. Als Plan B voor de namiddag voorziet de voorzitter een ritje met de kabel tot boven op Hochwurzen, om van daar af naar beneden te wandelen. Boven, op 1 850 m is het amper 5°, dus worden de wanten opgediept. In brede lussen wandelen we freewheelend naar het dal toe.

Woensdag 7 september : 's Morgens buiten turen en weer is alles grijs. De weerberichten zijn echter unaniem positief en beloven een overwegend zonnige dag. In Schladming is daar echter nog niet veel van te merken. Onder een dik wolkendek blijven de omliggende bergen totaal onzichtbaar. Iets vroeger dan de vorige dagen – om kwart over acht – rijden we Schladming buiten en klimmen we naar het basisstation van de Hochwurzen Bahn. Eens we in de ruime bakjes (plaats voor acht) hebben plaats genomen, stijgen we langs de bergflank door de mist omhoog. De wolken worden dunner en dan gebeurt er een wonder. We breken door de wolken en glijden nu in de zon verder hogerop. Hierbij gaat ook het landschap volledig open en zien we dat de hoogste toppen van het Dachsteinmassief een laagje sneeuw hebben gekregen. Het brede Ennstal blijft onzichtbaar wegens volgestouwd met witte wolkenpakken. Eens boven zetten we ons klaar en stappen we naar het brede plateau van de Roßfeld-top. Vanaf hier volgen we de richtingwijzer naar de Ursprungalm. Veel wandelaars zijn er na de voorbije regendagen over dit pad nog niet gepasseerd. Koeien echter des te meer ! We moeten niet alleen uitkijken voor gladde wortels, ook is het oppassen voor koeienvlaaien. Het is echter wel mooi wandelen. We volgen een authentiek bergpad dat al sinds mensenheugenis wordt gebruikt. Een erg groen pad ook. We trekken langs de

flank van het Obertal, met regelmatig wat doorkijkjes. Ook enkele oeroude almen doen we aan. Op eentje ervan kijken de koeien verrast op wanneer er zo'n lange sliert over hun domein passeert. We steken enkele bergbeekjes over, trekken over een met watertjes dooraderde alm en staan dan, na drie uur en drie kwartier aan de prachtig gelegen Ursprungsalp. Het huisje van Heidi's Opa heeft nog steeds dezelfde luikjes als in de film die hier in 1988 werd opgenomen. Er restten ons nog twee uur om heen en weer naar de Giglachsee te wandelen. Rechttoe rechtaan volgen we het pad dat steil omhoog loopt. Boven vinden we een kruis, bovenop een steenpuist, van waar we een prachtig zicht krijgen over de Obere en de Untere Giglachsee. Na de foto zetten we de daling in en na goed anderhalf uur zijn we weer op Opa's Alm. De terugrit met de bus over de onverharde bergweg is best wel spectaculair. Een opeenvolging van 13 haarspeldbochten leidt naar het dal.

Donderdag 8 september : We staan 's morgens op en de lucht is kraakhelder. Geen wolkje aan de lucht. We ontbijten al om zeven uur, want we nemen straks de lift naar het dak van de Dachstein om kwart over negen. We nemen plaats in de kabelbak met een capaciteit van 50 personen. Boven, op 2 800 m is het fris, maar of een lange broek en de warme kledij – zoals onze voorzitter het ons had ingeprent – nu echt zó nodig zijn, is maar zeer de vraag. Aan het panoramarestaurant kijken we uit over de ijzige gletsjerwereld, aan de noordzijde van de Dachstein. Aan de zuidzijde kunnen we eindeloos ver kijken over bergen en bergketens. We zien de Hochkönig, met bovenop wat sneeuw, in de verte priemt de Großglockner boven de Höhe Tauern uit en achter Schladming zien we de Nedere Tauern. We stellen ons in formatie op en we starten de korte wandeling, over de gletsjer, naar de Seethalerhütte op 2 740 m. We stappen over een brede sneeuwweg die de snowcat hier iedere dag weer fijnmaakt. Het panorama is eindeloos mooi. In brede bochten schuiven we op richting hut. Naar het einde toe gaat het pad weer klimmen en voelen we aan de den lijve dat inspanningen doen op bijna 3 000 m toch wat anders is dan wandelen in het dal. Het weer is uitmuntend : het scherpe zonlicht maakt dat ieder detail van de omringende bergen uiterst scherp wordt afgelijnd. Prachtig totaalbeeld : de rotsige, grijze toppen van de Dachstein, daarboven de staalblauwe hemel en rondom ons het schitterende wit van de gletsjer.

Na de middag staat nog een rondwandeling op het programma die ons eerst langs de Südwandhütte leidt. De afdaling vanaf de Südwandhütte is vrij technisch en vraagt onze uiterste concentratie. Het is wel een erg mooi pad, dat niet veel belopen wordt. In een brede bocht draaien we linksop naar de Neustattalm, één van de meest fotogenieke plekjes in de buurt van de Dachstein. Dan duikt voor ons het Gasthof Glös-Alm op. Op het terras van dit prachtig bebloemde gasthof sluiten we onze wandeldag af bij een frisse pint, een koffie of een ijsje. 's Avonds staat de jaarlijkse quiz op het programma. Michel bezorgt ons hiermee weer een avond vertier en ergernis, wanneer blijkt dat een voor de hand liggend antwoord toch verkeerd wordt gegeven.

Vrijdag 9 september : 's Morgens is de lucht wat betrokken, doch de zon priemt hier en daar tussen het grijs door. Er wordt alvast een zomerse dag verwacht met hoge temperaturen. In de namiddag zouden enkele stapelwolken kunnen uitgroeien tot een onweer. Vandaag staat de trip naar de Reiteralp op het programma. Voor ons ligt de Gasselhöhe met bovenop een kruis. Goed 250 m hoogtemeter overwinnen : als opwarmer kan dit tellen. Het lange lint trekt over de groene helling omhoog. Boven, op 2 001 m, genieten we van een prachtig panorama, al is de zichtbaarheid vandaag duidelijk minder dan gisteren, bovenop de Dachstein. Het pad gaat nu op hoogte verder. Links van ons zien we in de diepte enkele meertjes liggen. Het tweede dat we zien, is de

Spiegelsee. Verder dan, in de richting van een volgend kruis, bovenop de Rippetegg. Net voor we de ultieme klim zouden aanvatten, is er echter een Gabelung : het pad dat wij volgen gaat hier haaks links naar beneden. Met de nodige omzichtigheid dalen we af tot een spiegelvlak meertje, de Obersee. Het goede weer zorgt ervoor dat heel wat stappers vandaag naar de Reiteraln zijn gekomen. Het wordt dan ook behoorlijk druk op het pad. Aan de Spiegelsee ziet het net niet zwart van het volk. Wie er de tijd voor neemt, vindt toch nog een plekje om ook de Dachstein op foto vast te leggen terwijl hij zich spiegelt in het meertje. Aan de Gasselhöhehütte is een flink deel van het zonnige terras voor ons geserveerd en krijgen we twee flinke Berner Wursten, met spek errond, geserveerd en daarbij wat sla en gekrulde frietjes : meer dan voldoende om de namiddag mee door te komen.

Op weg naar Ramsau is het opvallend stil in Rudy's bus. De drie kwartier tussen Reiteraln en Ramsau blijken net voldoende voor een middagdutje. Om het kabelspoor naar de top van de Rittisberg te nemen, mogen we de Sommercard niet gebruiken. We betalen zeven euro en zeilen dan toch naar boven. Bovenop Rittisberg is het panorama op de Dachstein fenomenaal mooi. We komen langs de plek waar we een overzichtspanorama krijgen van gans onze wandelweek. We zien Planai, Untertal, Hochwurzen en de Reiteraln. Aan de Sonnenalm zien we dat deze zijn naam niet heeft gestolen. De zon maakt dat het gras er nog groener lijkt. We dalen verder af, jagen iets onder de Sonnenalm de koeien van ons pad af en komen zo aan het Graimbacher Hof. Net als vorig jaar is de bloemenpracht aan dit almhof overweldigend. Nog even volgen we een golvende weg langs nog meer prachtig bebloemde huizen, met rondom de magnifieke schoonheid van de bergwereld aan de voet van de Dachstein. Tot slot nemen we een smal bospaadje en komen we toe op het terras van het gasthof aan de lift. Tegen half zes rijden we terug naar het Ennstal, naar ons hotel in Schladming.

Zaterdag 10 september : Ook voor de koninginnenrit staat goed weer op het programma. Om kwart over acht zet de Demerstee zich in beweging om via Ramsau naar Filzmoos te rijden. We laten de Dachstein achter ons en dalen af naar Filzmoos, waar we in het dorp een eerste blik kunnen gooien op de Bischofsmütze, ons wandeldoel voor vandaag. De klok in de witte kerk van Filzmoos klept negen keer wanneer de bonte stoet van WP-wandelaars zich in beweging zet. De koninginnenrit wordt een taaie klus. Al van in Filzmoos gaat het lichtjes bergop. We laten het dorp achter ons en klimmen langs het Naturlehrpfad het bos in. We volgen een brede Forstweg die zich tegen de helling opsleept. Aan het Marcheggsattel gaan we over een veerooster en kijken uit over een open almengebied met daarachter, in al zijn grijze grootsheid, de Bischofsmütze. Aan de Kirchgasshütte maken we een bocht naar links en wandelen we van de ene bocht naar de andere, van de ene alm naar de andere. Met nog een half uurtje te gaan voor de middagstop, houden we een laatste keer Mia-time. Ook bij dit warme weer smaakt een klein Schnapske en het maakt blijkbaar de tongen wat lossen, want na de borrelstop stijgt het aantal decibels in de groep aanzienlijk. We genieten van een schitterend landschap en zien dan, links voor ons, de hut op de Sulzkaralm. We mogen er buiten in het zonnetje plaats nemen op het uitnodigend terras. De hut blijkt in 2015 verkozen te zijn geworden tot beste hut van het Salzburgerland. Het is dan ook een erg authentieke berghut, waaraan door jaren heen niets ingrijpend werd veranderd. Nadat de bidons nog werden bijgevuld, gaan we scherp klimmen. Blijkt "nicht so einfach" te zijn met een volle maag. Een smal verbindingspad loopt tegen de grashelling op en zet ons af op de Austriaweg. We winnen in geen tijd meer dan 100 hoogtemeter ! Terwijl we wat staan bij te hijgen, horen we de schrille roep van een marmot. Waar zou ze zitten ? We zoeken

op de schuine grashellingen en zien plots gemzen. Ze stuiven er in alle richtingen vandoor. Een schot weerklinkt. De gemzen verdwijnen in de lage dennenbosjes en we zien ze niet meer terug.

Het pad dat we nu volgen leidt ons door een onwaarschijnlijk mooi natuurlijk decor. Rechts van ons zien we het groene almengebied waar we eerder doorheen trokken, met daarachter de bergketens van de Tauern. Links van ons ligt de grijze rotswereld waartoe de Bischofsmütze behoort. Na weer een bocht in het parcours duikt hoog voor ons de Hofpürghütte op. De klim daarnaartoe is meteen de allerlaatste van deze wandelvakantie. De afdaling naar de Hofalmen is weer behoorlijk technisch. Schuifgrage steentjes, hoge treden, uitstekende wortels ... Aan de Hofalmen vinden we allemaal een plekje onder één van de parasols. Na een half uurtje drinkstop vatten we het allerlaatste stukje van onze Schladmingvakantie aan. Aanvankelijk wandelen we lekker koel door het bos om dan af slaan naar een wegje dat ons naar een alweer prachtig bebloemd berghof leidt. Nu wandelen we in een open grasland en maken we nog een laatste foto van de Bischofsmütze. Wat later stappen we Filzmoos binnen.

Schladming 2016 leverde ons 110 km prachtige wandelkilometers op en tijdens onze tochten overwonnen we 3 715 hoogtemeter.

Op nu naar het Lechtal voor Holzgau 2017 !